

Ռուզան Միրզոյան
ԵՊՀ

ՄԻՇԵԼ ՈւԵԼԲԵՔԻ «ՀՆԱԶԱՆԴՈՒԹՅՈՒՆ» ՎԵՊԸ
ԹԱՐԳՄԱՆՉԻ ՄԵԿՆԱԲԱՆՈՒԹՅԱՄԲ

Հողվածում փորձել ենք ներկայացնել ֆրանսիացի ժամանակակից ամենախնքնատիպ, ամենատաղանդավոր գրողներից մեկի՝ Մ. Ուելբեքի, «Հնազանդություն» վեպի գրականագիտական համառոտ վերլուծությունը, ինչպես նաև ներկայացնել կիրառված թարգմանաբանական մոտեցումները՝ փորձելով հարազատ մնալ հեղինակի մտքերին, դատողություններին, ինչպես նաև գրելաոճին: Գրվածքում մշտապես առկա է լեզվի տարբեր ռեգիստրներին անցումը, որի ընթացքում հեղինակին հաջողվում է ստեղծել տարօրինակ ցուցադրականություն՝ երբեք չերկմտելով դիմել գռեհիկ խոսվածքին:

Հիմնաբառեր՝ թարգմանաբանություն, թիրախ լեզու, գրելաոճ, լեզվի ռեգիստր, գռեհիկ խոսվածք:

Անվիճելի փաստ է, որ համաշխարհային գրականությունը ստեղծվել է, գոյություն ունի, զարգանում է շնորհիվ բազում գեղարվեստական երկերի թարգմանության, որի իրականացման շնորհիվ հանճարեղ ստեղծագործողներն ու նրանց ստեղծագործությունները ճանաչում են ձեռք բերել և հասանելի են դարձել տարբեր լեզվակիրներին ու նրանց մշակույթին, միաժամանակ հարստացնելով

թիրախ լեզուն և մշակույթը: Գաղտնիք չէ, որ ցանկացած գրող ձգտում է նվաճել ոչ միայն հայրենի լսարանն, այլև՝ համաշխարհայինը, որում նրան օժանդակում է գեղարվեստական թարգմանությունը: Սակայն հարկ է ընդունել, որ նույնիսկ հանճարեղ երկը կարող է ընթերցողին անտարբեր թողնել, եթե թարգմանությունը կատարվել է ոչ հավուր պատշաճի: Գեղարվեստական թարգմանության ժամանակ առաջնային խնդիրը բնագրի իմաստի, բովանդակության փոխանցումն է թիրախ լեզու: Գեղարվեստական գրականության թարգմանության առանձնահատկությունը և յուրահատկությունը պայմանավորված է թարգմանվող տեքստի գեղարվեստական առանձնահատկությամբ, որով այն տարբերվում է այլ բնույթի տեքստերից: Գեղարվեստական թարգմանությունը ստեղծագործական բարդ գործունեություն է: Գեղարվեստական տեքստերը պարունակում են մեծաքանակ տարբեր արտահայտչամիջոցներ, որոնք թիրախ լեզու փոխանցելու համար թարգմանչից պահանջվում է մեծ երևակայություն ու վարպետություն: Գեղարվեստական թարգմանություն կատարելիս թարգմանիչը ոչ միայն պետք է շատ լավ տիրապետի անբյուր լեզվի նրբություններին, այլև օժտված լինի ստեղծագործելու կարողությամբ:

Թարգմանելիս շատ կարևոր է *համարժեք թարգմանություն* հասկացության կիրառումը, որը ենթադրում է հեղինակի մտքերի, գաղափարների, կերտած կերպարների, ստեղծագործության գեղարվեստա-գեղագիտական ուղղ-

վածության, ինչպես նաև հեղինակի կողմից կիրառված լեզվի առանձնահատկությունների հնարավորինս լիրաժեք փոխանցում թիրախ լեզու:

Այսպես, համարժեք թարգմանությունն իր մեջ ներառում է՝

ա) բնագրի բովանդակության ճշգրիտ փոխանցումը,

բ) բնագրի լեզվի փոխանցումը թիրախ լեզու:

գ) բնագրի ոգու փոխանցումը թիրախ լեզու:

Միշել Ուելբեքի «Հնագանդություն» վեպը թարգմանելիս փորձել ենք հնարավորինս հետևել համարժեք թարգմանության վերոնշյալ սկզբունքներին:

Նախ, փորձենք համառոտ ներկայացնել Միշել Ուելբեքին, որը ներկայիս ֆրանսիական գրականության մեջ ամենահետաքրքիր, ամենաընթերցված, ամենատաղանդավոր ու ինքնատիպ, ինչ-որ չափով առեղծվածային հեղինակներից է: Ազատություն տալ կրքերին, զգացմունքներին, ներկայացնել բանավեճեր, մատը դնել վերքի վրա: Այսպես կարելի է բնութագրել Միշել Ուելբեքին, որը ծնվել է 1958 թվականին Ֆրանսիային պատկանող Հնդկական օվկիանոսում գտնվող Ռեունիոն կղզում (ծննդականում նշված է 1956 թվականը, քանի որ մայրը ցանկանում էր ընդգծել նրա անսովոր խելացիությունը): Գրական գործունեությունը սկսել է որպես բանաստեղծ, բայց հայտնի է դարձել իր վեպերով, հատկապես *Պայքարի տարածքի ընդլայնում* (1994), որտեղ արտահայտում է իր թերահավատությունն արևմտյան հասարակության լիբերալության

հանդեպ: Քննադատության թիրախ է դարձնում սեքսուալ ազատությունը, որն, ըստ հեղինակի, ժամանակակից մարդու հերթական թակարդն է: Գաղափար, որն իր շարունակությունն է գտնում նրա հաջորդ՝ *Տարրական մասնիկներ* (1998) վեպում, որտեղ վերլուծում է արևմտյան հասարակության անցած ճանապարհը, սկսած անցյալ դարի վաթսունական թվականների սեքսուալ հեղափոխությունից և հանգում է տխուր եզրակացության՝ այդ հասարակությունը դատապարտված է: Նա համարվում է կանխագուշակող, մարգարեկան վիպասան և նույն գնահատականին է արժանանում նաև իր վերջին՝ *Հնազանդություն*, վեպի դեպքում, որը ֆրանսիացի գրաքննադատների կողմից որակվում է որպես մարգարեական: Իհարկե, այդ մարգարեությունը՝ Ֆրանսիայի իսլամացումը և 2022 թվականի նախագահական ընտրություններում մուսուլման նախագահի ընտրությունը, Ուելբեքի վարկածն է, բայց հասկանալի է, որ այս վեպը ահագանգ է, սթափվելու կոչ, քանի որ Արևմտյան Եվրոպայի երկրների իսլամացումն արդեն սկսվել է և ընթանում է առանց նկատելի խոչընդոտի հասարակության բոլոր շերտերի կողմից: Մ. Ուելբեքի հայացքը միշտ ուղղված է դեպի ապագան, նրան կարելի է նույնիսկ պայծառատես համարել: Անհավատալի է, բայց *Հնազանդություն* վեպը լույս է տեսել Charlie Hebdo-ի ողբերգական սպանդի օրը: Ի դեպ, Net կայքում շրջանառվել է *Հնազանդությունից* մի կեղծ հատված, ուր ներկայացված է, որ վեպը կանխագուշակում է իսլամիստա-

կան ուժերի հարձակում ինչ-որ խմբագրության վրա: Ստեղծագործության մասին կարծիքները տարբեր են, իրարամերժ: Էմանուել Վալսը վեպի լույս տեսնելուց անմիջապես հետո հայտարարեց, որ Ուելբեքը Ֆրանսիան չէ: Վեպը կարդալիս, առավել ևս թարգմանելիս, պարզ է դառնում, թե ինչ խորքային ուսումնասիրություններ է կատարել հեղինակը քրիստոնեության անցած ճանապարհի, հատկապես միջնադարում նրա հզոր դերի և նշանակության մասին, որը դրսևորվում է վեպի գլխավոր հերոսի՝ Սորբոնում դասավանդող, տասնիններորդ դարի ֆրանսիացի գրող՝ Հյուսմանսի, նշանավոր մասնագետի Ռոկամադուրում գտնվող Աստվածամոր մատուռի այցելության ժամանակ:

«...սովորություն էի դարձրել ամեն օր գնալ Աստվածամոր մատուռ և մի քանի բոպե նստել Սուրբ կույսի սև արձանի առջև, նույն այն Կույսի, որ հազարավոր տարիներ այնքան ուխտագնացների է ոգեշնչել, որի առջև ծնկի են իջել այնքան սրբեր և արքաներ: Տարօրինակ մի արձան էր, որը վկան էր ամբողջությամբ անհետացած մի աշխարհի: Կույսը նստած էր ուղիղ դիրքով, փակ աչքերով, թագով պսակված նրա դեմքն այնքան հեռավոր էր, որ աներկրային էր թվում: Մանուկ Քրիստոսը, որն, ի դեպ, ամեննին մանկական դիմագծեր չունեիր, ավելի շուտ՝ չափահասի, նույնիսկ ծերունու էր նման, նույնպես ուղիղ էր նստած կույսի ծնկներից, աչքերը նույնպես փակ էին, իսկ սուր, իմաստուն, հզոր դեմքը ևս թագով էր պսակված: Նրանց

կեցվածքում ոչ մի գործվանք, մայրական ոչ մի ինքնամոռացում չկար: Դա մանուկ Քրիստոսը չէր, այլ արդեն աշխարհի տիրակալը: Հանդարտությունը, հոգևոր հզորությունը, անխախտ ուժը, որ ճառագում էր նրանից գրեթե սարսափ էր առաջացնում» (Ուելբեք, 166) :

Խոսելով քրիստոնեության մասին, որը գրեթե մեկ հազարամյակ արվեստում, քաղաքականության մեջ և վերջապես կենցաղում, ապրելաձևում, մտածելակերպում դրսևորվել է որպես ահռելի ուժ, հասնում է մինչև 20-21-րդ դարի Եվրոպա, որտեղ մարդը կորցրել է իր երբեմնի հավատն առ Աստված և ապրում է միմիայն իր եսի կողմից թելադրված ցանկությունների իրականացման ու բավարարման համար՝ կորցնելով հոգևոր շատ արժեքներ, ընդհուպ մինչև սերը հայրենիքի և մեծագույն անտարբերությունը նրա ապագայի հանդեպ: Ավելի ընդգծելու համար այդ գործընթացի խորն արմատները հեղինակը ընտրում է Սորբոնի հայտնի համալսարանի անվանի դասավանդողների միջավայրը, ինչպես նաև հատուկ ծառայությունները: Բարձրագույն մտավորականներն ու երկրի անվտանգությունն ապահովող կառույցները լռելյայն հետևում են, թե ինչպես են իսլամական ուժերը նվաճում Ֆրանսիան և բավարարվում են նրանց կողմից իրենց սոցիալական վիճակի բարելավմամբ: Հայտնի է Մ. Ուելբեքի քննադատական վերաբերմունքն իսլամի հանդեպ որպես կրոնի, նրա կիրառման, նրա տարածման, նկրտումների, թողած հետևանքների և վերջապես նպատակների շուրջ: «Իսլամն ամբողջու-

թյամբ քաղաքականությունն է»: Այաթոլլա Հոմեյնիի այս մեջբերումով է սկսում վեպի հինգերորդ գլուխը, որտեղ ստեղծագործության գաղափարախոսության հիմնական ներկայացուցիչ նախկին քրիստոնյա, բայց հետագայում կամովին իսլամ ընդունած, Սորբոնի իսլամացումից հետո նրա ռեկտոր դարձած, գիտնական Ռեդիջերը հիմնավորում է իր հավատափոխությունը:

- Այն Եվրոպան, որ եղել է քաղաքակրթության գագաթը, մի քանի տասնամյակի ընթացքում ինքնասպան եղավ, շարունակեց Ռեդիջերը: ... - Ամբողջ Եվրոպայով եղան անարխիստական և նիհիլիստական շարժումներ, բռնության, ցանկացած բարոյական օրենքի ժխտման կոչեր: Այնուհետև, մի քանի տարի անց, ամեն ինչ ավարտվեց Առաջին համաշխարհային պատերազմի աններելի խենթությամբ: Ֆրեյդն այդ հարցում չէր սխալվում, Թոմաս Մանն՝ առավել ևս. եթե Ֆրանսիան և Գերմանիան՝ աշխարհի երկու ամենաառաջավոր, քաղաքակիրթ ազգերը կարող էին տրվել այդ անիմաստ սպանդին, դա նշանակում էր, որ Եվրոպան մահացել էր: (Ուելբեք, 256) :

Ինչպես նաև գնահատելով քրիստոնեության դերը շարունակում է.

«Չլիներ քրիստոնեությունը՝ եվրոպական ազգերը միայն անհոգի մարմիններ էին այլևս, զոմբիներ» (255, ամբողջական հղում) և իր խորին թերահավատությունն է արտահայտում.

«Մակայն քրիստոնէությունն ի վիճակի՞ էր վերածնվելու» (Ուելբեք, 255):

Ներկայացնում է իսլամի նպատակները՝ Հռոմեական կայսրությունից ավելի ընդարձակ կայսրություն ստեղծելու իդձը, քանի որ քրիստոնէության կրողը. «Եվրոպան արդէն իրականցրել է իր ինքնասպանությունը» (Ուելբեք, 256): Եվ վերջապէս արտահայտում է վեպի գաղափարը՝ հնազանդություն առ Աստված: Գաղտնիք չէ, թե որքան նախանձախնդրությամբ, երբեմն դժվարությամբ է ընտրվում ստեղծագործության վերնագիրը, քանի որ այն կոչված է արտահայտելու ստեղծագործության հիմնական նպատակը, բովանդակությունը, գաղափարը: Գիտակցելով դա թարգմանիչի համար էլ նույնքան կարևորվում է վերնագրի թարգմանությունը: Այս վեպը բացառություն չէ: Ընտրվել է *Հնազանդություն* վերնագիրը: Ինչու՞: Հեղինակը վեպի վերնագրի համար ընտրել է *Soumission* բառը, որը հայերեն ունի հետևյալ նշանակությունները՝ հպատակություն, ենթարկվածություն, հնազանդություն: Մենք ընտրել ենք վերջինը, քանի որ վեպի 261-րդ էջում Ռեդիջերը արտահայտում է հետևյալ միտքը և կարծում ենք դա է ստեղծագործության գլխավոր գաղափարը և, ըստ հերոսի, երջանկության աղբյուրը.

«Մարդկային երջանկության գագաթնակետը բացարձակ հնազանդության մեջ է. . . Ես կապ եմ տեսնում տղամարդուն կնոջ բացարձակ հնազանդվելուն, և Աստծուն տղամարդու հնազանդության միջև՝ ինչպէս դիտարկում է իսլամը: . . . Ինչ է իրականում Ղուրանը, եթե ոչ միստիկ

փառաբանման հսկայական մի պոեմ: Փառաբանություն է Արարչին և հնազանդություն նրա օրենքներին» (Ուելբեք, 261):

Հայտնի է, որ թարգմանությունը ստեղծագործության մեկնաբանությունն է թարգմանչի կողմից: Շարունակելով համառոտակի ներկայացնել Մ. Ուելբեքի մեծ աղմուկ հանած ստեղծագործության հիմնական ուղղվածությունները, ցանկանում ենք բացի Եվրոպայի իսլամացման վտանգի խնդրի բազմակողմանի արծարծումից, որը սակայն մեկ հողվածում անհնար է լայնորեն ներկայացնել, նաև անդրադարձ կատարել վեպում առկա գլխավոր նպատակին հարակից այլ թեմաներին, ինչպիսիք են՝

ա. հայրենասիրությունը.

«Արդեն նրա ժամանակաշրջանում (1940) հայրենասիրությունը մի փոքր արժեզրկված գաղափար էր, կարելի է ասել, որ դրա սկիզբը դրվել է 1792-ին Վալմիրում և սկսել է մարել 1917-ին Վերդոնի խրամատներում» (Ուելբեք, 159):

բ. մտավորականության պասիվությունը երկրի առջև ծագած խնդիրների պատասխանատվության նկատմամբ և լուծմանը մասնակցելու հարցում.

«Համալսարանական դասախոսների նույնիսկ միահամուռ բողոքը կարող էր գրեթե ամբողջովին աննկատ անցնել, բայց Մաուդյան Արաբիայում, ըստ երևույթին, այդ մասին տեղյակ չէին: Ըստ էության նրանք դեռ հավատում էին մտավորական վերնախավի իշխանությանը. դա գրեթե հուզիչ էր» (Ուելբեք, 180):

«... ֆրանսիացի մտավորականները չէին ցանկանում

պատասխանատու լինել, դա նրանց նկարագրի մասը չէր կազմում» (Ուելքեք, 271) :

գ. ընտանեկան երջանկությունը, որի մասին վեպի գլխավոր հերոսը սկսում է մտածել և գիտակցել միայն քառասուն տարեկանում, քսան տարի անց Հյուսմանսի ստեղծագործությունների կրկնակի, խորագնին վերլուծությունից հետո .

«Հյուսմանսի միակ իրական թեման բուրժուական երջանկությունն էր, մի երջանկություն, որը ցավալիորեն անհասանելի է ամուրիներին: . . . Նրա համար երջանկությունը ծովաբողկի ստուսով պորտոֆյո ճաշն էր՝ «պարզ» գինով, արվեստագետ-ընկերների ընկերակցությամբ, այնուհետև սալորոդու և ծխախատտի վայելքը բուխարու առջև, այն ժամանակ, երբ ձմեռային հողմը հեծեծում էր Սեն Սյուպլիսի աշտարակներին» (Ուելքեք, 283) :

դ. սեռական ազատությունը, որով փորձում են լցնել այն դատարկությունը, որը լցվում է միայն իսկական, ոչ սպառողական սիրո դեպքում:

գ. սպառողական սկզբունքով ընտրված սիրո և ընտանիքի գաղափարը, որով առաջնորդվում են մուսուլմանները .

«Կանանց թիվը հիմնականում կախված է աշխատավարձի չափից: Ըստ իսլամի կանայք պետք է հավասար պայմաններում ապրեն, ինչն էլ արդեն որոշակի անհարմարություններ է ստեղծում, թեկուզ բնակարանի հարցում:

Ինչ վերաբերում է ձեզ՝ դուք կարող եք երեք կին ունենալ, բայց պարտադիր չէ» (Ուելբեք, 294):

Ցանկացած թարգմանություն կատարելուց առաջ թարգմանչի կարևորագույն խնդիրներից է նաև հեղինակի գրելաոճի, գործածած լեզվի ճիշտ ընկալումն ու փոխանցումը թիրախ լեզու, քանի որ լեզուն ինքնին մտածողություն է: Մ. Ուելբեքը տաղանդավոր, բարդ, համարձակ ստեղծագործող է և նրա մտածելակերպի բարդությունը դրսևորվում է լեզվի և գրելաոճի մեջ: Դժվար է մեկ բառով բնութագրել Մ. Ուելբեքի ոճը, այն բազմաթիվ ոճերի խառնուրդ է, որը կարելի է, թերևս, անվանել քսանմեկերորդ դարի գրելաոճ՝ սկիզբ առած Սելինից: Մեր դիտարկումով նրան հաջողվել է ստեղծել վերամբարձ ոճի և գոեհիկ իրականության նկարագրության հակադրություն ու նմանը չունեցող վիպական գեղագիտություն՝ չմոռանալով հեզնական ոճի մասին: Գրվածքում մշտապես առկա է ոճային տարբեր ռեգիստրներին անցումը, որի ընթացքում նրան հաջողվում է տարօրինակ, երբեմն անհասկանալի ցուցադրականություն ստեղծել՝ երբեք չվարանելով գործածել գոեհիկ խոսվածքը: Մեջբերենք նրա խոսքերն իր իսկ ոճի մասին.

«Հաճախ եմ ինքս ինձ համար կրկնում Շոպենհաուերի հետևյալ խոսքերը. Առաջին և գործնականորեն միակ պայմանը լավ ոճ ունենալու համար դա ասելիք ունենալն է: - Այս սկզբունքով եմ ստեղծում իմ գրքերը»: https://fr.wikipedia.org/wiki/Michel_Houellebecq:

Հայտնի է, որ թարգմանության որակը մեծապես կախված է այն նպատակից կամ նպատակներից, որոնք իր առջև դնում է թարգմանիչը: Հիմնականում դրանք կարելի է բաժանել մի քանի խմբի.

ա) ընթերցողին հնարավորություն ընձեռել ծանոթանալ անձանոթ հեղինակի, նրա ստեղծագործական առանձնահատկությունների, գրելաոճի հետ, քանի որ նա չգիտի սկզբնաղբյուր լեզուն,

բ) ընթերցողին հնարավորություն տալ ծանոթանալ սկզբնաղբյուր լեզվի ժողովրդի մշակույթի, ապրելակերպի հետ,

գ) ընթերցողին հնարավորություն տալ ծանոթանալ գրքի բովանդակությանը:

Առաջին նպատակի իրականացման դեպքում թարգմանիչը ջանում է ստեղծել նույն միջավայրը և ընթերցողի վրա թողնել նույն տպավորությունն ինչ բնօրինակը: Դրան հասնելու համար թարգմանիչը մերձեցնում է որոշակի ազգային-մշակութային տարբերությունները և ուշադրությամբ հետևում է, որպեսզի թարգմանված տեքստը ընթերցողի կողմից ընկալվի մայրենիի նման՝ չկենտրոնացնելով նրա ուշադրությունն իրեն անձանոթ իրակությունների վրա: Նման մոտեցման դեպքում թարգմանված երկի ընթերցողը բավականին լավ պատկերացում կկազմի գրողի ստեղծագործության, նրա անհատական ոճի մասին, բայց լիարժեք պատկերացում չի ունենա մշակույթի մասին, որը ներկայացնում է ստեղծագործողն իր երկում:

Որպես նպատակ ունենալով երկրորդ մոտեցումը, թարգմանիչը ջանում է հնարավորինս հարազատ մնալ բնագրին, ընթերցողին ներկայացնել բոլոր իրակությունները, որոնք հեղինակի կողմից կիրառվել են ստեղծագործության մեջ, ինչպես նաև մշակութային բոլոր առանձնահատկությունները, որոնք բնորոշ են բնագրի ժողովրդին: Նման մոտեցման դեպքում թարգմանված երկն իր մեջ բավականին մեծ տեղեկատվություն կպարունակի և, թերևս, ընթերցանության հաճույքը լիարժեք չի լինի:

Փորձելով լուծել երրորդ խնդիրը, թարգմանիչը չի ջանում ստեղծել հեղինակի կողմից կիրառված որոշակի արտահայտչամիջոցների գործառական նմանակները՝ անտեսելով ազգային-մշակութային առանձնահատկությունները, ամբողջությամբ կենտրոնանալով գեղարվեստական ստեղծագործության բովանդակության փոխադրության վրա: Այդպիսի թարգմանությունը, կարծում ենք, դժվար կլինի գեղարվեստական անվանել:

Մ. Ուելբեքի «Հնագանդություն» վեպը թարգմանելիս փորձել ենք հետևել վերոնշյալ սկզբունքներին ամբողջության մեջ, ծանրության կենտրոն չունենալով կետերից որևիցե մեկը, որպեսզի հայ ընթերցողին հնարավորություն տրվի ամբողջապես ճանաչել այդ ինքնատիպ ստեղծագործողին՝ վեպում առկա մշակութային, կենցաղային իրակությունները ներկայացնելով հիմնականում հղումների տեսքով, ինչպես նաև փորձելով հարազատ մնալ նրա կողմից կիրառված ոճերին:

Գրականության ցանկ

1. Միշել Ուելբեք, *Հնազանդություն*, Անտարես, Երևան, 2017:
2. Houellebecq, Michel (2015) *Soumission*, Flammarion, Paris.
3. Guidhère, Mathieu (2004) *Introduction à la traductologie*, Bruxelles.
4. https://fr.wikipedia.org/wiki/Michel_Houellebecq
5. [https://fr.wikipedia.org/wiki/Soumission \(roman\)](https://fr.wikipedia.org/wiki/Soumission_(roman))

***RUZAN MIRZOYAN - The novel "Submission" by M. Houellebecq in Translator's Interpretation-** The present article is a brief literary analysis of the novel "Submission" by M. Houellebecq, one of the unique and most talented modern French writers. It also dwells upon the translation approaches different language registers with which the writer creates original and, to some extent, strange pieces using also vulgar used by the translator trying to be faithful to the writer's ideas, judgments, as well as his writing style. The novel is a blend of speech in it.*

***Key words:** translation studies, target language, writing style, language register, vulgar speech.*

***РУЗАН МИРЗОЯН - Роман Мишеля Уэльбека «Покорность» по трактовке переводчика.** В данной статье предпринята попытка сделать краткий литературный анализ романа «Покорность» одного из современных, талантливых и оригинальных, французских писателей Мишеля Уэльбека. Внимание концентрируется на переводческих подходах, используемых в процессе перевода, одновременно оставаясь верным мыслям, суждениям, а так же стилю автора. В романе постоянно соблюдается переход на разные языковые регистры, тем самым, автору удается создать оригинальные и, в некоторой степени, странные высказывания, используя литературные вульгаризмы.*

***Ключевые слова:** переводоведение, язык перевода, литературный анализ, языковой регистр, авторский стиль, вульгаризмы.*